

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XIIIè Diumenge - 2026 - Núm. 371

Impacte

Entro en aquest espai privilegiat de relació, el que trobo amb el Senyor. M'hi dispo avui amb la mirada atenta a detectar tot allò que passa en el meu rostre. És el primer mirall per on acullo el que m'arriba, per on percebo els primers impactes i on mostro enfora el que passa endins. L'escanejo. M'adono de com està hores d'ara el rostre. Centrant-me en els músculs, percebo el que està tens, el que em passa desapercebut, el que detecto esbiaixat... Faig atenció a les parpelles, si es mouen amb celeritat o suavitat; als llavis, si els trobo secs o humits; l'entrecella, si hi sento obertura o replecs; les narius, si hi entra l'aire amb naturalitat o dificultat; el front, com es replega o s'expandeix... Prenc mesura de l'estat del rostre. Em parla de com està aquest receptacle meu, la part del meu cos que primer es comunica amb el món i on en calibro el que compensa. L'identifico com a baròmetre del que em compensa quan rebo els impactes de fora.

Obro [Mt 10,37-42](#). Mentre ho faig, escanejo el rostre. M'endinso en la lectura. Frase per frase, lentament. A cada sentència, m'aturo a observar el propi rostre. Repasso de nou front, l'entrecella, parpelles, galtes, narius, llavis, sotabarba... Amplio la percepció de com rebo l'impacte de cada sentència llegida. Si sovint ho faig amb la comprensió del cap, ara hi afegeixo la detecció del que el meu cos físic enregistra a la cara. Acullo el que cada sentència em comunica a través del rostre: allí on el front s'encongeix, allí on el respirar s'accelera, allí on les parpelles s'encallen, allí on els llavis es ressequen... L'impacte primer l'acull el rostre.

Presento aquest registre al Senyor. Li ofereixo el que em comunica. Sense cercar-ne anàlisi, conclusions o interpretacions. Ofereixo el que se'm regala a través de l'impacte a l'epidermis de la meva cara. Un registre de la re-compensa.

Hi afegeixo un registre més. En el mirall on m'observo, afino a dibuixar-hi altres rostres. Els concreto: un, dos, tres... els visualitzo al mirall. Els acullo mentre m'acullo. Quan així em trobo, acollint rostres, se m'hi insinua un nou rostre, el del Crist mateix en cadascun dels altres, en mi mateixa, en mi mateix.

Em pregunto quins rostres he trobat en el mirall, quines faccions s'hi han dibuixat. Em pregunto quins seran els que al llarg d'aquesta setmana s'hi dibuixaran per ser acollits. Al capdavant, em pregunto: qui acull a qui?

“Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi”. El que no es reconcilia amb si mateix, que és com dir, el que no es coneix a si mateix, no pot seguir el camí de la veritat. El que sempre està en guerra amb els seus sentiments i pensaments no pot escoltar el seu cor. Roman massa ocupat en assumir i retornar els seus deutes interiors i passa la seva vida indagant i culpant d'altres i a si mateix. Crist sana l'ànima encara que la ment estigui neuròtica”.

(Antonio Menéndez)

En el Parenostre d'avui demano ser digne d'acollir sense mirar a qui. Demano la gràcia de veure en cada rostre el mateix Crist reflectit.

“No fixeu els ulls”